

Posudek diplomové práce

Název práce: Řízení ve věci přestupků se zaměřením na zahájení řízení, průběh řízení a rozhodnutí o přestupku

Diplomant/ka: Isabela Pěronková

Autor posudku: doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc.

Posuzovaná diplomová práce o rozsahu 74 stran číslovaného textu (bez titulních stran, obsahu, resumé a seznamu literatury) se věnuje různým otázkám přestupkového práva (je rozdělena do osmi kapitol 1. Pojem přestupku a jeho znaky, 2. Právní úprava přestupkového řízení, 3. Právní principy přestupkového řízení, 4. Subjekty přestupkového řízení, 5. Postup před zahájením přestupkového řízení, 6. Průběh přestupkového řízení, 7. Ukončení přestupkového řízení, 8. Evidence přestupků). Téma diplomové práce podle jejího zadání bylo užší, než text, který diplomantka předložila. Zařazování první kapitoly o pojmu a znacích přestupku, tedy problematiky hmotněprávní, stejně tak kapitoly osmé o evidenci přestupků bylo nadbytečné, nepřináší žádné nové informace k takovým institutům, velmi podrobně již zpracovaným v literatuře. Úkolem diplomantky bylo naproti tomu podrobněji se zabývat těmi částmi správního řízení, které jsou uvedeny v názvu práce. Tento úkol splnila diplomantka jen částečně.

Diplomantka vyšla při zpracování práce z vybrané literatury a judikatury, jakož i z pozitivní právní úpravy. Zpracovávané téma lze považovat za aktuální, neboť se věnuje relativně nedávno přijaté právní úpravě.

Práce je logicky členěná, s menším počtem jazykových nedostatků (zejména v interpunkci).

Po formální stránce je třeba vytknout, že poznámky pod čarou zpravidla nejsou zakončeny tečkou, jak tomu má být podle citačních pravidel. V případě citací z knih vydaných kolektivem autorů (jedná se např. o učebnici vydanou autorským kolektivem vedeným prof. Hendrychem), by mělo být v cit. pramenu jasně uvedeno, že jde o práci kolektivu autorů a kdo je autorem té části textu, ze které diplomantka cituje. Za zcela zvláštní považují poznámky pod čarou č. 6, 9, 11, 180 aj., v nichž autorka uvádí pouze jméno, příjmení a tituly autora uvedeného pouhým příjmením v textu, jehož dílo je pak citováno v jiné poznámce: zařazení takových poznámek bylo zbytečné, navíc může být i nepřesné (např. na str. 60 uváděný Jiří Jelínek již mnoho let je profesorem, nikoli docentem, jak píše diplomantka v poznámce č. 180).

Autorce je třeba rovněž vytknout, že sice uvádí řadu publikovaných názorů jiných, citovaných autorů, zřejmě je nekriticky přijímá, ale neuvádí, jaký je její vlastní názor. Např. na str. 4 cituje názor, že by v negativním vymezení pojetí přestupku mělo být, že nejde o disciplinární delikt (není snad někdy možný souběh přestupku a disciplinárního deliktu?!). Nebo na str. 38, že právní zásada ne/veřejnosti v SpŘ nenaplnuje požadavek Úmluvy týkající se veřejnosti řízení – i toto je názor diplomantky?

Z další připomínek k textu diplomové práce vybírám:

- ke str. 5: formulace, že skutkovou podstatu obligatorně tvoří objekt, subjekt, objektivní stránka a objektivní stránka, není všeobecně správná. Znaky skutkové podstaty se rozdělují do uvedených čtyř skupin, znaky v nich uvedené mohou být obligatorní či fakultativní. Ale např. některý přestupek právnické osoby nemusí naplňovat žádný znak subjektivní stránky.
- ke str. 9: text o „právních principech přestupkového řízení“ měl vymezit ty specifické zásady, které se uplatňují právě v přestupkovém řízení (a které odlišují toto řízení od řízení jiných). Navíc diplomantka směřuje zásady hmotněprávní se zásadami procesními, vlastním procesním pravidlům pak schází detailnější rozbor, odkaz např. na sporná místa při jejich uplatňování.
- ke str. 25: PřesZ stanovuje jeden způsob zahájení přestupkového řízení – z moci úřední. Jen k zahájení některých řízení musí být naplněna podmínka souhlasu osoby přímo postižené spácháním přestupku.
- ke str. 31: tvrzení, že je obligatorní ústní jednání, jestliže je to nezbytné pro zjištění stavu věci (§ 80 odst. 2 PřesZ), by mohlo vést k závěru, že obligatorní ústní jednání i při naplnění předpokladu § 49 odst. 1 SpŘ, že je to nezbytné ke splnění účely řízení. Není v těchto případech věci úvahy správního orgánu, zda ústní jednání nařídí?
- ke str. 37: v „literatuře“ se lze setkat s různými názory. O co by ale diplomantka opřela názor, k němuž se hlásí, že mohou být neveřejnému ústnímu jednání přítomni také posluchači právnické fakulty nebo studenti střední školy sociálně-právní, kteří jsou na praxi u správního orgánu? Nemuseli by snad být naplněny i další podmínky?! Tvoří tyto studenti „veřejnost“?
- ke str. 39: zásada nemo tenetur se ipsum accusare není vysvětlena, zejm. pak není rozebrán problém jejího uplatňování vůči obviněnému – právnické osobě;
- ke str. 41/42: podle diplomantky není povinnost předložit potřebnou listinu omezena na účastníky řízení. Otázka je ale opačná: jakým účastníkům přestupkového řízení bude možné takovou povinnost uložit?
- ke str. 44: diplomantka se dopouští „školácké“ chyby, pokud nerozlišuje mezi zákazem výslechu svědka a jeho právem odepřít výpověď. Např. v případě, že by svědek porušil státem uznanou nebo uloženou povinnost mlčenlivosti, neplatí, že „lze odepřít svědeckou výpověď“, jak se píše v práci, ale takový svědek nesmí být vyslýchán (§ 55 odst. 3 SpŘ).

Text práce byl ověřen systémem THESES.CZ, podle něhož je nejvyšší míra podobnosti práce s jinými texty rovna okolo 0 %.

Celkově hodnotím diplomovou práci tak, že ještě splňuje požadavky kladené na tento stupeň kvalifikační práce, s předběžnou klasifikací velmi dobře.

Doporučuji diplomantce, aby se v rámci ústní obhajoby vyjádřila k procesním důsledkům předání věci orgánem příslušným k projednání přestupku orgánu činnému v trestním řízení.

V Plzni dne 5. dubna 2019

doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc.
oponent

